

Arrest

nr. 118 447 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2013 met referentienummer 23784.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot dient op 7 februari 2011 in België een asielaanvraag in. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kent op 11 juli 2011 verzoeksters echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. Verzoekster dient op 5 juli 2012 bij de Belgische vertegenwoordiging te Islamabad, Pakistan, voor haar en haar kinderen een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging), teneinde de echtgenoot/vader in België te vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 september 2012 de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de te vervoegen persoon in België een beperkt verblijfsrecht heeft (A-kaart geldig voor 1 jaar wegens subsidiaire bescherming) bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in art 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 maar is art 10bis§2 van diezelfde wet van toepassing.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer [W.A.S.] een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 5 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.

Bovendien bevat het voorgelegde huurcontract geen bewijs van registratie.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd.

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in - betreffende haar specifieke situatie - (immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden specifiek gericht tegen hen) zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld.

[...]

Wettelijke referenties: Art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 - echtgeno(o)t(e)/partner, gelijkwaardig aan huwelijk/kind

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*
- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt*

verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

- *Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.*
- *Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het “*arrest Chakroun van het Europees Hof van Justitie*”, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent de visumaanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geoordeeld heeft als volgt:

[...]

Het dient evenwel benadrukt te worden dat artikel 10 §2 5e lid uitdrukkelijk bepaalt dat de verplichting tot het beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 niet van toepassing is op de in §1 eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

Om dezelfde reden is verzoekster eveneens vrijgesteld van de verplichting tot het bewijzen van een behoorlijke huisvesting.

Dat in casu de visumaanvraag inderdaad manifest binnen het jaar is ingesteld na de beslissing tot toekenning aan de heer [W.A.S.] van het statuut van subsidiaire bescherming.

Dat verzoekster daarnaast wil wijzen op het arrest van Chakroun van het Hof van Justitie.

Uit dit arrest van het Europees Hof van Justitie van 4 maart 2010 volgt dat het hanteren van een inkomenseis van 120 procent van het minimuminkomen bij gezinsvorming in strijd is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Ook laat, nog steeds volgens dit arrest, de Richtlijn niet toe voor de toepassing van de inkomenseis een onderscheid te maken tussen gezinsvorming en gezinshereniging. Lidstaten kunnen wel een bepaald referentiebedrag vaststellen, maar niet een minimuminkomen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Verzoeken om gezinshereniging moeten aldus individueel worden behandeld. Dat er in casu dan ook manifest geen enkele individuele behandeling is gebeurd van het dossier.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. [...]"

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verzoekster verwijt verwerende partij, in het kader van de gezinshereniging een inkomenseis te hebben gesteld dat in strijd zou zijn met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster geschonden acht, uitsluitend betrekking heeft op vreemdelingen met een onbeperkt verblijf.

Verzoeksters echtgenoot geniet echter van een beperkt verblijfsrecht aangezien hij op 11 juli 2011 de subsidiaire bescherming kreeg die in op 17 augustus 2012 met één jaar werd verlengd.

Artikel 10bis, § 2 bevat geen uitzonderingen met betrekking tot het al dan niet moeten beschikken over stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Artikel 10bis, § 2 is van toepassing aangezien aan de echtgenoot van verzoekende partij pas op 11 juli 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en hij dus slechts in het bezit is van een A- kaart van beperkte duur.

Artikel 10, §2, 5e lid bepaalt inderdaad:

[...]

In dit wetsartikel gaat het echter over familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur. Na vijf jaar gerekend vanaf de datum van de asielaanvraag zal het tijdelijk verblijf (van de subsidiaire beschermingsstatus) namelijk worden omgezet in een permanent verblijf (elektronische B kaart). Hier gaat het dus om vreemdelingen met het subsidiair beschermingsstatuut die reeds een verblijfskaart hebben van onbeperkte duur.

In casu is dus wel degelijk enkel artikel 10bis van toepassing.

[...]

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

[...]

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. [...]"

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. Verzoekster en haar kinderen zijn familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door verweerder. De bestreden beslissing weigert hen evenwel het visum gezinshereniging omdat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu de referentiepersoon (de vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet) niet bewijst of niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden nu het bewijs niet is geleverd dat de referentiepersoon beschikt over een behoorlijke huisvesting.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- (...);

5° (...);

6° (...);

7° (...).”

Artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een in ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

De vraag rijst of verzoekster en haar kinderen zijn vrijgesteld van het voorleggen van een bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, en van het voorleggen van een bewijs dat de referentiepersoon beschikt over een behoorlijke huisvesting.

Artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...).”

Het vijfde lid van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Hieruit kan afgeleid worden dat de familieleden van een vreemdeling die geniet van de subsidiaire bescherming vrijgesteld zijn van de voorwaarde van het aanbrengen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en van een bewijs van behoorlijke huisvesting, indien de bloed- en aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en indien de visumaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming. *In casu* is dit het geval, gezien verzoekster reeds gehuwd was met de referentiepersoon en de kinderen reeds geboren waren voor de referentiepersoon het Rijk binnenkwam (verzoekster en de kinderen bevinden zich momenteel nog in het buitenland) en de visumaanvraag werd ingediend op 5 juli 2012, binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 11 juli 2011.

Verweerder meent echter dat artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op verzoekster en haar kinderen, omdat zij hen beschouwt als familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur (artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet). Dit blijkt uit de bestreden beslissing en uit de nota.

Deze redenering van verweerder is evenwel niet verenigbaar met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad wijst in dit verband op het arrest met nummer 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, waarin het Hof stelde dat de uitzonderingen vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wel degelijk van toepassing zijn op familieleden van

subsidiair beschermden, ongeacht of hun verblijfstitel van beperkte dan wel onbeperkte duur is. Het Hof stelde immers:

“B.15.6 In zoverre zij verwijst naar artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en 5°, zou de bestreden bepaling niet in die zin kunnen worden geïnterpreteerd dat zij alleen de familieleden beoogt van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet en die over een machtiging tot onbeperkt verblijf beschikt. Aangezien de bestreden bepaling vereist dat de aanvraag tot verblijf is ingediend binnen het jaar na de beslissing waarbij de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling die wordt vervoegd, zou de bestreden bepaling, aldus geïnterpreteerd, de begunstigden van de subsidiaire bescherming van het voordeel ervan uitsluiten. Aldus zou de vrijstelling ten voordele van die personen zinledig zijn, wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest.

Artikel 10, § 2, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 gewijzigd bij de wet van 8 juli 2011 dient in die zin te worden geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, ongeacht of zijn verblijfstitel van beperkte dan wel onbeperkte duur is. De verwijzing naar artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet zo worden begrepen dat ze beoogt te bepalen voor welke familieleden de tijdelijke uitzondering inzake de vereiste bestaansmiddelen geldt.”

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS